

Ongedierte

Hanlon's scheermes:

Dicht niet aan kwaadwillendheid toe wat verklaard kan worden door incapabiliteit

1 - Het ongeluk.

Het is best wel aardig weer. Met twintig graden is het een heel fraaie januaridag. Oudere mensen merken op dat het vroeger niet zo heet was in deze tijd van het jaar. Dit zou komen doordat het broeikas-effect is doorgezet. Hierdoor is het in deze streken een stuk warmer geworden. Op zich is dat natuurlijk niet zo erg, maar het regent nu ook veel meer. Tussen april en september regent het bijna onafgebroken. In deze periode is het ook broeierig heet, een bijna onverdraaglijke combinatie. Wetenschappers in de media beweren dat het broeikas-effect zichzelf nu in stand houdt en dat het klimaat nog meer zal veranderen. Dat belooft niet veel goeds.

De oude bus beweegt zich rammelend en traag voort over de slingerende weg. Het interieur is versleten en wat er nog goed was, is vernield. De luiken op het dak staan open, zodat er nog een beetje frisse lucht binnen kan komen. De chauffeur hangt in zijn oude kloffie over het stuur. Een kromme sigaret hangt uit zijn mondhoek, nauwelijks brandend. Zijn pet staat helemaal achterover; het lijkt alsof hij er zo af kan vallen.

Ik denk nog aan het afgelopen sollicitatiegesprek. De man leek erg geïnteresseerd in mijn vaardigheden als technicus, en op een of andere manier klikte het wel tussen ons. Het gesprek liep vloeiend en ik geloof niet dat ik veel fouten heb gemaakt. Helaas is er weinig werk voor technici en zijn er erg veel werkloos. Ik benijd hem de positie van interviewer niet, al die mensen die van alles zeggen om er maar voor te zorgen dat ze die baan krijgen. Ondertussen trekt het boerenlandschap voorbij. Boerderijen worden afgewisseld door beboste gedeeltes en meertjes. Stukken land zijn afgezet met schots- en scheve houten hekjes en brede sloten. Hier en daar zijn er nog hekken van prikkeldraad. Tegenwoordig is metaal onbetaalbaar en gebruiken mensen liever weer natuurlijke producten zoals hout.

Er staan tegenwoordig niet veel koeien meer in de wei. Toen ze slachtoffer werden van de ene na de andere ziekte, zijn de boeren ermee gestopt. Paarden en lammeren worden nog wel gehouden. Ik vind wel dat er weinig boerenland over is. Het grootste deel van het land is verstedelijkt in de twintiger jaren. Deze steden zijn tegenwoordig een stuk leger, omdat de laatste jaren veel mensen geëmigreerd zijn. Het land loopt langzaam onder water door het broeikas-effect. Daardoor zijn grote stukken industriegebied ondergelopen, waardoor de bedrijvigheid ook naar het buitenland is verdwenen. Zo zijn weer meer mensen zonder werk komen te

zitten. Ik ben een van die slachtoffers.

Terwijl ik in gedachten zit, kijk ik naar een jong stelletje dat achter in de bus alleen nog oog heeft voor elkaar. Ik zit uit gewoonte altijd achterstevoren in het openbaar vervoer. Het is prettig om het landschap achter de bus te zien; dat schiet niet zo snel voorbij, waardoor ik minder duizelig word. Mijn gedachten dwalen af naar de tijd dat ik Irma ontmoette. In het begin hadden we helemaal geen oog voor elkaar; het was gewoon een vluchtig zakelijk contact. Op een dag kwam ik thuis van mijn werk en trof ik Elsay, mijn kat, aan, liggend in haar eigen braaksel en ontlasting. Haar ogen, die normaal helder glanzen en levendig zijn, waren dof en futloos. Ik belde bijna in paniek mijn dierenarts. Helaas had ze haar antwoordapparaat aan. Daarop werd gemeld dat ze die week geen dienst had, en ze gaf een telefoonnummer van een andere dierenarts.

Dat bleek Irma te zijn, die een praktijk in de dierentuin heeft. Ik had nooit bedacht dat zij ook particulieren hielp, maar omdat het dichterbij was dan mijn oude dierenarts, ben ik daarna altijd naar haar gegaan als er iets mis was met Elsay en Yogi. Helaas is Yogi, mijn katertje, overleden, iets wat me nog steeds spijt. Ik was bijzonder gek op dat lieve en aanhankelijke beest. Tijdens de behandeling van Yogi's ziekte ging de computer van Irma stuk, en aangezien ik techneut ben, heb ik het apparaat voor haar gerepareerd, terwijl zij het katertje verder onderzocht. Ze was bij diverse bedrijven geweest en daar veel geld aan kwijtgeraakt, maar het apparaat was en bleef stuk. Ik constateerde slechts instellingsfouten, die ik corrigeerde. Het ding functioneerde daarna meteen weer correct. Ze was zo blij dat ze me uitnodigde om eens bij haar te komen eten. Het is volstrekt onnodig om te zeggen dat dat een heel gezellige avond is geworden.

“Hé, wat was dat?” gilt het meisje opeens. Ze wijst naar buiten. Mijn ogen volgen haar vinger, maar ik zie daar helemaal niets bijzonders. Langs het raam schuift een braakliggend stuk land dat als dumpplaats is gebruikt, ondanks dat daar een bordje staat dat dat niet de bedoeling is.

“Het zal wel een hond zijn geweest”, zegt de jongen. Zijn ogen verraden dat hij dat zelf niet gelooft. De overige busreizigers kijken alleen verstoord op; niemand reageert verder. De bus rijdt door en het stelletje verliest zich weer in hun liefdesspelletje. Ik kan er niets aan doen, mijn gedachten dwalen ook weer af.

Ik ben alweer een tijdje werkloos en heb eigenlijk de hoop opgegeven dat ik nog werk vind. Sinds China een economische supermacht is, is het welvaartsniveau sterk gedaald in Europa. Veel mensen zijn werkloos. Ik heb de mazzel dat het huis al door mij was afbetaald toen ik nog werkte. Een moestuintje voorziet mij van eten en vlees hoef ik niet zo nodig elke dag. Ik ben dan ook broodmager, iets waar vaak commentaar op wordt gegeven.

De bus remt plotseling. Een oude man valt met zijn gezicht op de armleuning

tegenover hem, en ik krijg een attachékoffer van het bovenrek in mijn gezicht. Een beetje gedesoriëteerd kijk ik om mij heen. De oude man bloedt erg. Er is niemand die zich om hem bekommert. Ik haal de EHBO-doos van de haak in de bus en pak daar een stuk verband uit. Ik maak er een prop van en dep het bloed van zijn gezicht. Nu het bloed verwijderd is, kan ik de wond zien. Het valt mee; hij heeft een snee boven zijn wenkbrauw.

“Gaat het een beetje?” vraag ik. Hij knikt en mompelt dat hij wel erger heeft meegemaakt. Ik doe een pleister op de wond en help hem weer in de stoel.

“Dank u wel”, zegt hij beleefd.

“Geen dank.”

Hij knikt vriendelijk. Ik loop naar voren om te zien wat er aan de hand is. Door de voorruit zie ik de chauffeur praten met twee mannen. Verderop staan twee auto's die elkaar kennelijk frontaal hebben geraamd. In één auto zit een vrouw met bebloede handen te snikken in de deuropening. Zo te zien is het een harde klap geweest; de auto's zijn bijna onherkenbaar.

Ik stap de bus uit en loop naar de snikkende vrouw.

“Kan ik helpen?” vraag ik terwijl ik naast haar neerhurk.

Ze schudt haar hoofd. Ik wil haar hand vasthouden, maar die trekt ze terug.

“Het valt mee, ik ben niet gewond, maar wel erg geschrokken. Ik heb nog niet eerder een ongeluk gehad.”

“Wat is er gebeurd?” vraag ik.

“Ik weet het niet, de andere auto week plotseling uit en ramde ons frontaal. We tolden een paar keer om onze as en toen knalden we tegen die boom.”

De andere auto zit alleen aan de voorkant in elkaar. Terwijl ik eromheen loop, zie ik dat de rechterkant van deze auto openligt. Er zit een scheur van ongeveer veertig centimeter in de deur. Het lijkt wel alsof er een scherp mes horizontaal doorheen gehaald is. Ik kijk om mij heen en zie niets waarmee dat gebeurd kan zijn. Ik pak mijn mobiele telefoon en bel het noodnummer. Een koele stem vraagt kortaf wie ik ben, waar ik ben en wat er aan de hand is. Ik leg de situatie zo nauwkeurig mogelijk uit. Het lijkt alsof ze me niet gelooft, maar ze zegt dat de politie eraan komt.

De vrouw krijgt gezelschap van haar man, die met een wit gezicht naast haar gaat zitten. De veroorzaker van het ongeluk is ogenschijnlijk niet gewond, maar wel erg aangedaan. Heftig gebarend vertelt hij zijn verhaal aan de chauffeur, die hem geduldig aanhoort. Ik denk dat hij zijn verhaal nog een keer mag vertellen, want ik hoor in de verte de politie naderen. En inderdaad, nog geen minuut later komt de zwart-witgestreepte auto met zwaailicht en sirene aanscheuren.

De buschauffeur stapt meewarig, hoofdschuddend, weer in de bus en ik volg hem. Het is me nog te ver lopen. Zodra ik weer op mijn plaats zit, komt de bus hokkend en stotend op gang. Ik schrik wakker als ik een por in mijn zij krijg. Mijn

overbuurman is ook in de bus gaan zitten en vraagt met een zwaar accent aan mij:

“Mot je er hier ook nie uut?”

Inderdaad, de omgeving ziet er erg bekend uit.

“Jazekeer, dank je wel.”

Een beetje verkrampt sta ik op en stap naar buiten. De avond begint te vallen en het voelt zwoel aan. Het is nog meer dan een kilometer lopen vanaf de bushalte, maar ik heb daar geen probleem mee. Zeker niet wanneer het zulk lekker weer is. Ik heb het stuk ontelbare malen gelopen, maar nog steeds kijk ik om mij heen alsof ik de omgeving voor het eerst zie. Ik zie kinderen in een opblaasbadje die enorme schik hebben. De huiskat vindt het maar niets en maakt zich uit de voeten. De ouders keuvelen in de tuinstoelen. Verderop is een boer bezig zijn hek te repareren. Het is omvergereden, lijkt wel. Zijn knecht schildert een schuurtje waar aan de ene kant drie enorme krassen in het hout zitten en aan de andere kant nieuwe planken vastgespijkerd zijn. Kennelijk is iemand wat onhandig met zijn trekker bezig geweest.

Wanneer ik thuiskom, word ik begroet door Elsay. Ze mauwt luid en draait om mij heen terwijl ze zich tegen mijn benen aanvljijt. Mijn huis is een bouwvakkerhuisje van meer dan honderd jaar oud. Met een eensteensmuurtje en maar een heel kleine keuken, een kleine woonkamer en twee slaapkamers is het niet veel, maar het is wel van mij. Ik heb één slaapkamer tot badkamer moeten ombouwen, want die zat er niet in. Ik loop meteen door naar de keuken om haar eten klaar te maken.

Ze is door het dolle heen terwijl ik bezig ben. Soms vraag ik me weleens af of dieren echt wel gek op je zijn, of dat het alleen maar om het eten gaat. Maar wanneer ze zo nu en dan bij me komt om aangehaald te worden, weet ik dat ze ook gek is op haar baas.

Wanneer Elsay aan het eten is, maak ik mijn eigen eten klaar. Ik heb vandaag geen zin om uitgebreid te koken, dus ik gooi een kant-en-klaarmaaltijd in de magnetron. Ik stel de timer op vijf minuten en ga voor de tv zitten, zap wat rond en blijf zoals gewoonlijk hangen bij het journaal. Na het onveranderlijke slechte economische nieuws volgen de gebeurtenissen in de wereld. Er is een Russische onderzeeër vermist. Hij is waarschijnlijk gezonken. Er worden tachtig opvarenden vermist. Die oude Russische zool ook. Moderniseren en die troep naar de sloop brengen. Laat dat moderniseren ook maar zitten. Waarom zou je oorlog voeren? Tegen de Chinezen zouden we het toch verliezen.

Ik schrik wakker wanneer de telefoon gaat. Het bord is van mijn schoot gevallen en wordt nu schoongemaakt door Elsay. Het is Irma. Ik zet de tv zachter.

“Hoe is het?” klinkt de vraag aan de andere kant.

“Het gaat wel, ik ben terug van de zoveelste sollicitatie.”

“Nu ben je zeker weer chagrijnig?”

“Nee, dat valt wel mee. Er was een ongeluk gebeurd onderweg. Twee auto’s waren tegen elkaar gebotst.”

“Daar was je zelf toch niet bij betrokken?” klinkt het geschrokken. Ze maakt zich snel ongerust.

“Nee hoor, de chauffeur stopte om te kijken wat hij kon doen. Maar de politie kwam er al aan en wij zijn weer verder gereden.”

Terwijl ik met Irma babbel, speel ik met mijn laseraanwijzer die ik vroeger vaak nodig had bij presentaties. Dit heeft altijd veel succes bij Elsay; ze holt altijd achter het rode puntje aan. Zo ook nu weer. Ik schijn onnadenkend tegen het plafond. Elsay springt op de kast om erbij te kunnen. Door haar speelse bewegingen valt er een metalen vaas van de kast. Met een enorme klap slaat hij tegen de grond.

“Wat gebeurt er?” vraagt Irma.

“Niets bijzonders, ik speel wat met Elsay en zij stootte een vaas om.”

“Ik hoor het al, je verveelt je. Heb je nog zin om langs te komen vanavond?”

“Ja, leuk! Hoe laat ben ik welkom?”

“Kom maar tussen acht en negen, ik moet nog wat doen, dus het kan zijn dat ik niet helemaal klaar ben.”

We spreken dit af en hangen op. Vermoeid sta ik op om de vaas te pakken. Elsay zit doodgemoedereerd haar kop te wassen op het hoogste punt van de kast. Ze is zich van geen kwaad bewust.

Ik zet mijn bord op het aanrecht bij de rest van de vaat en loop naar boven om mijn pak uit te trekken. Een spijkerbroek en een T-shirt gaan het modebeeld bepalen vanavond, uiteraard met sportschoenen. Weer beneden denk ik erover om de afwas te gaan doen. De berg schattend, beslis ik dat morgen een beter tijdstip is. Waarschijnlijk denk ik er morgen net zo over.

Ik breng de tijd door met mijn computer en speur het internet af naar vacatures en beantwoord mijn mail. Er is maar één mailtje. Het is van Irma, en er staat in dat ze een vreemd onderzoek moet doen. Er is vandalisme gepleegd in de dierentuin en een paar dieren hebben dat niet overleefd. Het valt me op dat er de laatste tijd erg veel gebeurt in de buurt. Vroeger was dit een rustig boerendorpje waar het belangrijkste nieuws was dat er een kip zonder te kijken overstak.

De lucht lijkt fris en aangenaam te ruiken. Je kunt je zelfs afvragen of dat waar is, met de huidige luchtverontreiniging. Irma woont een paar kilometer bij mij vandaan en normaal loop ik dat stuk, maar vanavond pak ik mijn fiets. Hoewel de verlichting het niet doet, denk ik niet dat de politie controleert. Ze doen nauwelijks wat de laatste tijd. Het valt me mee dat de criminaliteit niet enorm toeneemt. Zelfs daar zit kennelijk de klad in.

Tijdens het fietsen blijkt het toch wel een probleem te zijn. Niet alle straatverlichting is aan; er zijn nogal wat lampen stuk. In het donker kan ik nu niet

goed zien waar ik fiets. Ik ken de weg erg goed, dus ik besluit toch maar door te gaan. Achteraf blijkt dat toch tegen te vallen, dus de volgende keer toch maar weer lopen.

Het gaat goed totdat ik door een kuil rijd. Ik val nog net niet. Terwijl ik weer verder wil fietsen, hoor ik geritsel naast mij. Kennelijk is er een beest van me geschrokken. Het heeft dan vast ook geen nachtogen. De wolk die voor de maan zat, is nu weggetrokken. Ik kan de weg redelijk goed zien en fiets maar gauw door voordat er weer een wolk voor de maan schuift. De donkerblauwe lucht met witblauw oplichtende wolken, omlijst door zwarte bomen, zorgt voor een enigszins spookachtige sfeer.

Bij Irma loop ik achterom, rechtstreeks naar haar laboratorium. Ik ken haar, en ze zal niet klaar zijn. Inderdaad, er brandt nog licht. Ik kijk door een raampje en zie haar door een microscoop kijken. Ik tik tegen het raam om aan te geven dat ik er ben en om haar niet te laten schrikken. Het idee is goed, maar het werkt niet – ze schrikt alsnog. Ze kijkt mij aan en wenkt dat ik binnen kan komen.

Er hangt altijd een vreemde lucht binnen, waar ik niet goed aan kan wennen. Het is iets dierlijks, gemengd met iets chemisch. Er staan overal metalen dossierkasten langs de muur. In het midden staat een behandeltafel en een tafel waarop allerlei apparatuur samen met glazen korven staat. Irma zit bij deze tafel. Ze kijkt me aan. “Ben je erg geschrokken? Ik deed het juist om je niet te laten schrikken”, zeg ik een beetje verontschuldigend. “Het geeft niet, ik was geconcentreerd bezig en alle idee van tijd kwijt”, zegt ze terwijl ze naar mij toe loopt om me een kus te geven.

Ze zet wat apparatuur uit en hangt haar laboratoriumjas aan de kapstok. Terwijl we naar haar huis lopen, kijkt ze me een beetje bezorgd aan. Ik vraag haar wat er is. “Ik geloof niet dat de dieren overleden zijn door vandalisme.” Ze fronsst en vraagt plotseling of ik haar e-mail wel gelezen heb. Ik knik bevestigend en kijk haar vragend aan. “De gaten in het hek zitten erg laag en de manier waarop de dieren gewond zijn, vind ik vreemd. Op het moment kan ik er geen kop of staart aan ontdekken.” “Om wat voor dieren gaat het?” vraag ik, een beetje uit beleefdheid. “Natuurlijk de wasbeertjes, die beestjes zijn mijn favorieten.” Ze kijkt bedenkelijk. Ik schud mijn hoofd uit machteloosheid. Ik kan me absoluut niet voorstellen dat iemand zo’n creatuur iets aandoet. “Ik doe er heel veel moeite voor, maar ik denk niet dat de politie er ook maar iets mee gaat doen.” Ze is duidelijk verdrietig. Ik kan me ook goed voorstellen dat je het vreselijk vindt dat de daders ongestraft blijven.

Ze ploft neer op haar zachte bank. Ze heeft het modern ingericht. Twee banken staan tegenover elkaar met een glazen tafel ertussen. Tegen de muur staat een grote

kast waar een televisie in zit. Verder staan er een paar enorme vazen met een grote kunstbloem erin.

“Wat gaan we vanavond doen?” Ze kijkt me lachend aan.

“Ik heb geen idee”, zeg ik, een grijns nauwelijks onderdrukkend.

Ik zet de tv aan. Het eerste wat ik zie, is het nieuwsbericht over de vergane onderzeeër. Niemand weet wat hem overkomen is.

“Ligt het nu aan mij, of gebeurt er veel de laatste tijd?” vraag ik haar.

“Oh, dat is je dus ook opgevallen?” Ze kijkt me aandachtig aan.

Ik vertel haar dat het me vandaag pas is opgevallen.

“Nee, ik denk het al langer. Het lijkt erop dat de mensheid zijn rol heeft uitgespeeld”, zegt ze een beetje moedeloos.

“Ik denk dat ons nog wel wat te wachten staat, maar we zullen het wel overleven.”

“Ben je daar zeker van?” Ik geef geen antwoord en loop de keuken in. Uiteraard was het een loze zin, eerder hoopgevend bedoeld dan op de realiteit gebaseerd.

Ik vul de koffiemachine met water en zoek in het kastje naar de koffiepatronen. Na enig gezoek – de kastjes zijn duidelijk minder goed georganiseerd dan haar verdere inrichting – vind ik ze en zet de koffiemachine aan. Het duurt niet lang voordat de koffie klaar is. Ik heb een voorkeur voor de oude apparaten met een filter en poederkoffie, maar niemand gebruikt die nog.

Met twee kopjes loop ik de kamer weer in. Irma heeft zich ondertussen omgekleed en zit alleen in een blouse en een spijkerbroek. Haar lange, krullende, donkere haar heeft ze losgemaakt en het hangt nu over haar schouders en borsten. Haar bleke gezicht wordt verlicht door een kaars die op tafel staat. Haar benen heeft ze zijdelings onder zich gevouwen. Ik ken haar niet anders dan in deze houding.

We hebben het niet meer over de mishandelde wasbeertjes gehad. Mijn mobiele telefoon gaat onverwacht af. Het is John. Hij zit in hetzelfde schuitje als ik; hij werd ook ontslagen toen onze werkgever de fabricage naar het buitenland verplaatste. We werkten vaak samen en er was een hechte vriendschap ontstaan. We hebben samen zitten chagrijnen toen we onze baan verloren. Maar vandaag niet. John is dolgelukkig: hij heeft werk gevonden.

“Wat ga je doen?” vraag ik verheugd.

“Ik word vrachtwagenchauffeur. Het zijn wisselende diensten, maar het betaalt erg goed.”

Hij had een open sollicitatie gedaan bij het chemische bedrijf hier net buiten het dorp. Het bedrijf heet Biotron en heeft een heel slechte reputatie. Maar als je geen werk hebt, wil je daar redelijk gemakkelijk overheen stappen. Ik zou dat ook doen. Het lijkt me overbodig om dat tegen John te zeggen, zeker omdat het mij ook eigenlijk niets kan schelen.

John vertelt dat het een drieploegendienst is voor transport van gevaarlijke stoffen. Hij moet tijdens zijn proeftijd wel zijn diploma chauffeur gevaarlijke stoffen halen. "Lijkt me nu niet echt een probleem", antwoord ik.

"Het is wetskennis en kennis van de stoffen die je vervoert, zodat je weet wat je moet doen wanneer er iets misgaat."

Hij is iets minder blij dat zijn eerste dienst een nachtdienst is. Omdat hij meteen kan beginnen, betekent het dat hij vannacht niet kan slapen. Ik wens hem veel succes en hang op. Ik vrees dat het toch wat minder vaak stappen gaat worden.

Irma is in slaap gevallen op de bank. Ik til haar op en draag haar naar de slaapkamer. Terwijl ik haar blouse en broek uittrek, wordt ze wakker.

"Wat ben je aan het doen?" vraagt ze loom.

"Ik breng je naar bed", antwoord ik.

"Hm", mompelt ze. Ze draait zich op haar zij, terwijl ik het dunne dekbed over haar heen leg.

Ik sluip naar buiten, zorgvuldig de deur in het slot trekkend. De maan is weer bedekt door wolken, en het is dus erg donker. Ik besluit mijn fiets bij Irma te laten en naar huis te lopen. Ik heb geen zin om een rare buiteling te maken. Het is nog steeds zwoel, en ik loop genietend van de sfeer naar de straat.

Ik loop aan de linkerkant van de weg om niet onverwacht aangereden te worden. In dit dorp is er na tien uur geen verkeer meer, maar je weet nooit of er geen dronken feestganger met de auto naar huis gaat. Zeker met de moderne elektrische motoren hoor je de auto's nauwelijks meer aankomen. Normaal loop ik een wandelpad af, maar omdat daar helemaal geen verlichting brandt, loop ik langs de hoofdweg van het dorp.

De maan gluurt zo nu en dan tussen de wolken door, waardoor het spookachtig wordt. Dit wordt nog versterkt doordat door de afkoeling witte mistflarden over de grond drijven. Ik heb op de heenweg mijn jas niet meegenomen, en nu moet ik daarvoor boeten. Ik heb het behoorlijk koud.

Na nog geen vijfhonderd meter hoor ik een diep gebrom achter mij. Het klinkt als een groep vrachtwagens, maar die rijden nooit over deze weg. Vrachtverkeer wordt omgeleid over de ringweg, en die is een flink eind hier vandaan. Ik kijk om, maar zie niets. Ik besluit gewoon door te lopen; misschien is het een graafmachine of iets dergelijks.

Het geluid wordt langzaam harder en lijkt mijn kant op te komen. Ik kijk nog eens om; de maan schijnt net even tussen de wolken door, maar ik zie nog steeds niets. Na een paar minuten is het geluid vlakbij, en wanneer ik nu omkijk, zie ik een groot gevaarte recht op mij afkomen. Onwillekeurig doe ik een paar stappen de

berm in. Er rijden een paar grote vrachtwagens langs mij heen. Ze hebben geen licht aan, maar achter de ruiten zie ik de groene ogen van nachtzichtbrillen. Militairen, besef ik opeens. Wat moeten die hier?

Ze trekken zich niets van mij aan, en ik hoor ze in de verte verdwijnen. Ik heb nooit geweten dat hier militairen rijden. Ik bedenk me dat het zonder meer gevaarlijk is dat ze zonder licht rijden. Niet dat er veel mensen 's nachts rijden.

Ik loop snel door. Thuisgekomen mis ik Elsay. Ze is me niet komen begroeten, wat heel zelden voorkomt. Ik roep haar naam, maar geen reactie. Ik blijf roepen terwijl ik door mijn huis loop. Ik zie haar boven op de vlieringtrap naar beneden kijken.

“Kom maar! Wat is er?” roep ik tegen haar.

Ze reageert niet. Dit is vreemd; dat heeft ze nog nooit gedaan. Ik loop de trap op om haar te pakken. In eerste instantie deinst ze terug, maar laat zich dan vrij snel oppakken. Terwijl ik met haar naar de keuken loop, praat ik geruststellend tegen haar. In eerste instantie heeft het geen enkel effect, maar even later begint ze toch te spinnen.

Ik geef haar vers eten en zet haar bij haar bakje neer. Ze eet een paar hapjes, maar niet van harte. Kennelijk is ze erg gestrest. Ik heb geen flauw idee waar ze van geschrokken kan zijn en blijf geruststellend tegen haar praten.

Ik kleeft me uit om naar bed te gaan. Ik neem Elsay mee naar bed en geef haar daar wat kattensnoepjes. Zoals altijd krult ze zich, zodra ze die op heeft, op het tweede kussen en valt luid spinnend in slaap. Als Irma hier slaapt, geeft dat altijd wat geharrewar: poes en vriendin willen elkaar geen haarbreed toegeven.

2 - John

Ik word wakker van het eerste zonlicht in mijn gezicht. Elsay is tegen mij aangekropen, waardoor ik onbewust in een rare houding ben gaan liggen. Ik sta op met een stijve rug en een bijna gevoelloos been. Het hebben van een huisdier is zo nu en dan een hele belasting. Elsay springt fit op en ik zie haar met staart geheven de trap af dribbelen. Ik hoor dat ze beneden de bak opgaat. Kennelijk is ze er vannacht niet uit geweest om haar behoefte te doen. Terwijl ze onmiddellijk daarna naar haar drinkbak loopt, valt mijn blik op haar etensbak. Ze heeft ook niet gegeten. Normaal is 's ochtends haar etensbak leeg en schooit ze om nieuw eten. Het begint er uitgedroogd en donker uit te zien. Er begint zich een onbehaaglijk gevoel over mij meester te maken. Wat is hier gisteravond gebeurd? Ik heb Elsay al vanaf dat ze zes weken oud was, maar dit heb ik nog nooit meegemaakt. Ik ben helemaal niet gewend dat katten lang bang blijven; normaal zijn ze er alweer overheen zodra het "gevaar" geweken is.

Ik loop naar beneden en zet met een lusteloos gebaar de koffiemachine en de computer aan. Zoals gewoonlijk is het eerste wat ik doe op internet mijn krant lezen en een kopje koffie drinken. Ik zit nog geen vijf minuten of John komt binnen. Mijn achterdeur is altijd van het slot; er wordt hier niet ingebroken. Met als gevolg dat Elsay weer naar boven rent.

"Wat heeft dat beest?" vraagt John verbaasd terwijl hij haar nakijkt.

"Ik heb geen idee, ze is al zo sinds gisteravond", antwoord ik.

Hij ploft op de bank neer, zodat deze erbarmelijk in zijn voegen kraakt, en legt zijn armen wijd uit op de rugleuning.

"Hoe is het gegaan, vannacht?" vraag ik belangstellend.

Hij lacht; zo te zien heeft hij zich wel vermaakt.

"Het is een vreemde tent. Ik moet speciaal een opleiding volgen om gevaarlijke stoffen te mogen vervoeren, maar ze willen me niet vertellen wat ik vervoer."

Ik kijk hem verbaasd aan.

"Ik wilde weten wat er in de tankauto zat, maar dat wilden ze echt niet zeggen. Ze beweerden dat het geen gevaarlijke stoffen waren, maar koelwater. Het ligt er duimendik bovenop dat dat niet waar is. Ik moest het lozen in het watertje achter de stortplaats, weet je wel?"

Ik knik dat ik het weet terwijl ik hem zijn kop koffie geef. Hij vervolgt, langzaam en nadenkend in zijn koffie roerend:

“Wat ik zo vreemd vind, is dat de kleppen afgesloten waren met een slot en dat maar één van de chauffeurs de sleutels heeft. Hij was dan ook de enige die de slangen aansloot. Helemaal gek is het natuurlijk dat hij dat deed met handschoenen aan en een mondmaskertje op. Dus ik denk dat het zeker geen water is.”

“Ik denk ook dat dat vast geen zuivere koffie is.”

John kijkt bezorgd in zijn kopje.

“Ik denk niet dat dit in de haak is”, zegt hij. Ik schud ook van niet.

“Ik moet dit werk wel doen, anders slaap ik binnenkort onder de brug hier verderop.”

Ik lach, maar begrijp wel dat het niet helemaal een grapje is. We drinken verder zwijgend onze koffie op. John is duidelijk erg moe; hij zit met een afgeleefd gezicht onderuit. Plotseling springt hij op met de mededeling dat hij naar huis gaat.

“Ik heb vierentwintig uur niet geslapen. Ik ga maar eens naar bed.”

“Kun je wel slapen na die koffie?” vraag ik. Hij knikt dat het geen probleem is.

“Ik ben zo moe dat die koffie ook niet meer uitmaakt.” Hij neemt afscheid en loopt gebukt onder de deur door naar buiten. John is langer dan mijn deur hoog.

Ik blijf even zitten en drink mijn koffie op. Ik vraag me af hoeveel rotzooi er al in dat watertje is gedumpt. Het lijkt me dat dat nog wel eens gevolgen kan gaan hebben. Ik loop weer naar mijn computer en geef de muis een tik, zodat het scherm wakker schrikt. Ik zit nog niet op mijn stoel of Elsayh komt eraan en springt op het bureau. Na een paar keer over het toetsenbord gelopen te hebben en voor de monitor gestaan te hebben met een gekromde rug, gaat ze op mijn schoot liggen. Spinnend gaat ze zich wassen, terwijl ik weer de webpagina opzoek waar ik was voordat Elsayh over mijn toetsenbord liep.

Er is weinig nieuws; de kranten schrijven vooral over de gezonken onderzeeër en dan voornamelijk over de achtergebleven families. Tot mijn genoegen zie ik dat het weerbericht voorlopig onveranderlijk mooi is. Dan kan ik tenminste gaan fietsen. Ik bedenk me ineens dat mijn fiets nog bij Irma staat. Dan moet ik hem daar eerst ophalen, wat mijn spontane idee om te gaan fietsen meteen temperde. Verder meldt de krant dat analisten denken dat we het diepste dal van de slechte economie nu wel gehad hebben. Jaja, dat schrijven ze nu ook alweer een paar jaar. Voor de rest zijn er wel wat advertenties waarop ik zou kunnen reageren. Ik druk deze pagina's af en zet mijn computer uit.

De ochtend is al warm en het belooft een nog warmere dag te worden. Mijn vader vertelde dat het tegenwoordig in januari al even warm is als vroeger in mei. Ook zijn veel planten en struiken die hier vroeger groeiden verdwenen. Ze zijn vervangen door tropische bomen en struiken. Alleen beschouwen we ze

tegenwoordig niet meer als tropische planten. De echte tropen bestaan tegenwoordig alleen nog maar uit woestijn.

Het valt me op dat het gereedschapshok openstaat. Ik weet toch zeker dat ik het dicht heb gedaan? Er stond al niet veel in, maar ik vermoed dat dat nu weleens nog minder kan zijn. Ik kijk naar binnen en wacht even tot mijn ogen aan de duisternis gewend zijn. Gelukkig ontbreekt er niets, zover ik kan zien. De heggenschaar, de grasmaaier en de snoeischaar hangen er nog steeds, en op de werkbank ligt allerlei gereedschap als tangetjes en schroevendraaiers. Mijn fiets staat er normaal ook, maar die is dus nog bij Irma. Ik doe de gammele deur dicht en klap de grendel ervoor. Tenminste, dat wilde ik, maar de houten grendel blijkt afgebroken. Het schuurtje was nu niet bepaald een toonbeeld van soliditeit, maar dit is toch wel vreemd.

Ik loop mijn moestuin in om de planten te controleren. Alles ziet er florissant uit, hoewel er wel gesproeid moet worden. Ik pluk een handvol sperziebonen voor vanavond. Ik ben die dingen behoorlijk zat; ik heb er veel te veel van verbouwd. Wij zijn ruim anderhalf miljoen jaar geëvolueerd tot het topje van de voedselketen, omdat we ons zowel individueel en als diersoort aan allerlei situaties hebben kunnen aanpassen. Met als eindresultaat dat wij als individu nauwelijks meer voor ons eigen eten kunnen zorgen. Ik bedenk me ironisch dat dat een prima situatie is voor een diersoort die deze hoge positie van ons zou willen overnemen.

Ik breng de sperziebonen naar de keuken en zie dat de hark naast het huis ligt. Hè? Hoe kan dat nu weer? Ik heb dat ding echt in het schuurtje gedaan. Ik verbaas me er ook over dat ik hem niet gemist heb in het schuurtje. Meewarig hoofdschuddend leg ik de sperziebonen op het aanrecht. Daarna loop ik naar de zijkant van het huis om de hark op te pakken. Ik zie sleepsporen; het lijkt erop alsof hij gesleept is. Zou er een dier mee aan de haal zijn gegaan?

Bij de hark gekomen zie ik dat er een paar parallelle en gebogen krassen op de zijkant van mijn huis zitten. Het zou met de hark gedaan kunnen zijn, maar het zijn er maar drie, terwijl mijn hark vier tanden heeft. De afstand ertussen klopt ook niet. Vreemd, heel vreemd. Om een of andere reden komen deze krassen me erg bekend voor, maar ik kan me absoluut niet herinneren waar ik ze eerder gezien heb.

Ik pak mijn hark op om hem meteen weer los te laten. Er zit een kleverige substantie op de houten steel. Gadver! Ik kijk vol afgrijzen naar mijn hand. Wat goor! Wat is dat nu weer? Ik laat de hark liggen en loop naar de keuken om mijn hand te wassen. Onderweg begint mijn hand te prikkelen en te branden. Vooral mijn vingers voelen erg raar aan, net alsof ze geprikt worden door duizenden kleine naaldjes. Ik loop snel naar de kraan om mijn hand af te spoelen. Het koele water verdooft de... eh, wat is het nu eigenlijk, jeuk of pijn? Zodra ik mijn hand uit de

straal haal, begint het meteen weer vreemd te prikkelen. Ik steek mijn hand snel weer terug in het water.

Na een paar keer proberen of ik ook zonder water kan, lijkt het prikkelen minder te worden. Even later is het gevoel gelukkig weg. Wanneer ik goed kijk, kan ik niets vreemds ontdekken aan mijn hand. Ik bel Irma om te vragen wat dit kan zijn, maar ze neemt niet op. Ze doet een paar keer per dag een inspectieronde door de dierentuin, en het zou kunnen dat ze daar nu mee bezig is. Ik hoop dan maar dat ze mijn fiets buiten heeft laten staan, anders kan ik er niet bij. Ik doe de telefoonhoorn in mijn broekzak en loop weer terug naar de plek des onheils.

De krassen in de muur verbazen mij nog steeds, maar na verdere inspectie blijkt dat deze de enige zijn. Mijn huis staat vrij en ik kan eromheen lopen. De bijbehorende grond wordt begrensd door een gaashek van één meter vijftig hoog. Het hek stamt nog uit betere tijden en is dringend aan onderhoud toe. Toch zie ik een gat dat me nooit eerder is opgevallen. Ik loop ernaartoe om het beter te bekijken. Het lijkt vernield te zijn. Precies op de grond is er een gat van ongeveer 50 cm hoog.

De randen zijn naar binnen gebogen, wat erop wijst dat er iets mijn tuin in is gekomen. Dat kan dan ook haast niet anders. Maar wat me het meest verbaast, is dat het gaas niet alleen omgebogen is, maar het lijkt alsof er een stuk weg is. Ik vermoed dat de jeugd hier er meer van weet. Sinds jaar en dag schijnt de jeugd er een ongelofelijk genoeg in te scheppen om van alles te vernielen. Waarom zijn ze er niet overheen geklommen? Is dit hetgeen waar Elisah bang voor is geweest?

Ik ga wat gaas halen uit mijn schuurtje om het vernielde gedeelte te repareren. Ik knip een stuk af dat iets groter is dan het gat. Met ijzerdraad bevestig ik het op het hek. Na een half uurtje prutsen met een tang is het weer als nieuw. Argwanend kijk ik naar de hark. Ik durf hem niet meer beet te pakken. Als je al problemen hebt als je hem zo kort beetpakt, wil ik niet weten wat er gebeurt als ik hem langer had vastgehouden.

De telefoon gaat onverwacht. Het is Irma.

"Heb je gebeld?" vraagt ze kort, terwijl ze dat op haar telefoon kon zien. Ik vertel haar wat er gebeurd is. Het blijft even stil aan de andere kant.

"Hoe is je hand?"

"Niets ernstigs, geloof ik. Ik heb er heel veel water overheen gespoeld. Dat lijkt geholpen te hebben", antwoord ik.

"Dat is prima, maar kom toch maar even hierheen, ik wil het zien!" Ik kan natuurlijk ook naar de enige dokter gaan in het dorp, maar die is altijd dronken. Ik moet innerlijk lachen wanneer ik me bedenk dat ik me liever laat behandelen door een dierenarts. Ik sluit mijn huis af, wat ik normaal niet doe. Lenig spring ik over het hek en begin de wandeling naar Irma. Onderweg zie ik de kuil waar ik gisteren

bijna door gevallen ben. Het is een diepe kuil met scherpe randen, en het verbaast me dat ik niet voorover geduikeld ben. Ook zien de randen er scherp genoeg uit om in mijn banden te snijden, wat gelukkig niet gebeurd is.

Irma loopt bezorgd naar me toe en pakt mijn hand. Als een volleerde handlezeres bekijkt ze mijn palm.

"En? Wat brengt mijn toekomst?" Ze kijkt even vaag lachend op. Ze draait mijn hand om en bekijkt de bovenkant.

"Het valt inderdaad wel mee. Zoals je het beschrijft, lijkt het op zoutzuur." Ze pakt een lakmoesboekje en haalt daar een strookje vanaf. Dit strookje duwt ze tussen mijn wijs- en ringvinger en houdt het daar een tijdje. Het strookje verkleurt op een paar plekjes. Ik kijk haar verbaasd aan.

"Zoutzuur op mijn hark? Hoe kan dat in vredesnaam gebeuren?" Irma vindt het vreemd dat het zo lang op die houten steel is blijven zitten.

"Er zit ook een kleverig goedje aan de steel, daarom liet ik hem zo snel weer vallen." Ik probeer het slijm op de steel zo goed mogelijk te beschrijven. Irma's mond blijft van verbazing openstaan. Na mijn relaas klapte het weer dicht. Ze pakt met een lang pincet een watje en doopt deze in de vloeistof van een grote witte fles. Ze begint mijn hand ermee af te deppen. Wanneer ze klaar is, spoel ik mijn handen af onder de kraan en droog ze met een papieren handdoek.

We lopen samen naar de keuken, waar ze haar handen zorgvuldig wast en droogt. Terwijl ze een paar boterhammen klaarmaakt, zet ik koffie. In de kamer zitten we met ons bord op schoot zwijgend te eten, terwijl de tv op een bijzonder oninteressante zender aanstaat.

"Het lijkt net of overal ter wereld rare dingen gebeuren. Ik heb ook het idee dat het allemaal samenhangt." Irma heeft een voorkeur voor samenzweringstheorieën en kan er urenlang over uitweiden.

"Er is weinig echt nieuws, er zijn geen oorlogen en voor de rest gebeurt er elke dag hetzelfde. Ik denk dat kranten sensationeel nieuws plaatsen om nog een beetje omzet te halen", antwoord ik. Misschien ben ik een beetje naïef, maar ik geloof echt niet dat er iets grootschaligs aan de hand is. Elk jaar is er wel een totale vernietiging van de aarde voorspeld. Media beweren steeds vaker dat ufo-waarnemingen waar zijn, uiteraard verwoord door degenen die het gezien hebben. Ik heb daar zo mijn twijfels over; het is erg groot daarboven, daarom zou een reisje erg lang duren. En waarom zouden die zogenaamde buitenaardsen niet normaal openlijk contact zoeken? Hoewel er op het moment heel vaag in mijn achterhoofd zich iets onbehaaglijks roert.

"Ben je er al achter wat je wasbeertjes gedood heeft?" Het voorval schiet me ineens weer te binnen.

"Nee, het lijkt erop dat ze zijn vergiftigd, maar ik kan geen gif vinden. Ze hebben weliswaar wonden, maar geen ervan is ernstig genoeg om ze te doden. Hier en daar lijkt het of ze gestoken zijn door een grote angel. Maar dan zouden ze van bovenaf

door een groot beest gestoken zijn, en die bestaan niet."

Ik sta op om nog een kop koffie voor ons in te gaan schenken. Irma's aanrecht staat vol met vaat, net als de mijne. Het verschil is dat ze een vaatwasser heeft, maar die staat altijd vol met gewassen servies. Ik haal het ding leeg en vul het weer met de vuile vaat. Dan is hij ook meteen weer vol, dus ik zet hem aan. Terwijl het apparaat klotsend en kreunend op gang komt, veeg ik het aanrecht schoon. Ik weet ook niet waarom ik dat hier wel doe en thuis niet.

"Ik ben het zat voor vandaag, ga je mee naar het strand?" klinkt het onverwacht achter me. Achter de vuilstort zijn duinen en daarachter is weer een strandje. Het is er altijd rustig, want de vuilstort trekt veel meeuwen en die verjagen op hun beurt weer de strandgasten. Het idee trekt me wel. Als de wind de goede kant op staat, heb je niet zo erg veel last van de meeuwen.

"Ja, is goed, ik race even met de fiets naar huis om mijn zwemgoed te pakken. Ik ben over een uurtje terug."

Ik scheur met mijn fiets binnendoor terug. Het is een kronkelig en hobbelig zandweggetje, maar ik ken het goed en weet alle obstakels te vermijden. Nou ja, alle ... Ik rijd over een zwart deksel heen, waardoor ik bijna kom te vallen. Vloekend kom ik tot stilstand. Mensen gooien ook overal van alles neer. Ik kijk nog eens goed ... Is het wel een deksel? Het ziet er raar uit, en het heeft geen handvat. Ongeïnteresseerd rijd ik weer verder. Zo hard mogelijk scheur ik door de bochten en de kuilen. Het gaat goed, ik geniet hier echt van. Ik kan dit weggetje echt dromen en het is mijn sport om het parcours zo snel mogelijk af te leggen.

Thuis grijp ik gauw mijn badgoed bij elkaar en zet even de computer aan. Ik heb een mailtje van Erik. Hé Erik! Hoe zou het met hem zijn? Ik neem, ondanks dat ik nieuwsgierig ben, niet de tijd om het mailtje te lezen. Ik heb Erik leren kennen toen hij mij een bekeuring wilde geven voor het fietsen op de stoep. Erik was politieagent en belast met ordehandhaving. Ik raakte toen in discussie met hem en daar is een goede vriendschap uit voortgekomen.

Ik geef snel Elsay te eten en prop mijn badhanddoek in een plastic zak. Mijn zwembroek heb ik vast onder mijn broek aan. Ik weet dat er vrijwel nooit iemand op het strandje is, maar het gaat mij echt te ver om mezelf open en vooral bloot om te kleden. Het zal wel weer commentaar van Irma opleveren. Daar ken ik haar goed genoeg voor.

Op de weg terug zie ik die deksel – of wat het ook moge zijn – weer liggen. Ik stop niet om nog eens te kijken. Ik fiets op topsnelheid door, waarbij de extra manoeuvre om het deksel te ontwijken me een beetje uit balans brengt. Op het strand blijkt Irma ook preuts te zijn. Ze heeft haar bikini ook onder haar kleren aan. Mooi, dat scheelt mij weer commentaar, bedenk ik bij mezelf. Het is inderdaad

rustig op het strand. Behalve een stelletje dat langs de waterlijn wandelt, is er niemand.

Langs de duinrand zie ik een paar hazen rondhobbelen. Ze trekken zich weinig van ons aan bij hun bezigheden, zo nu en dan opkijkend of er geen roofdier aankomt. De duinen zijn met groen helmgras begroeid, dat zachtjes buigt in de zachte zeewind. We hebben mazzel; de wind staat inderdaad de goede kant. Er zijn weinig meeuwen. Weinig, zeg ik? Ik zie helemaal geen meeuwen. Ook boven zee vliegt er niets rond.

We hebben een leuke middag samen. Irma heeft ijs meegenomen in een koeltas, wat een welkome afkoeling geeft. Doordat er weinig wind is, is de zee spiegelglad en is het aangenaam zwemmen. Vlak voor de avond valt, nodig ik Irma uit om bij mij te blijven eten. Ze neemt de uitnodiging aan, en we pakken onze spullen in om naar mijn huis te fietsen. De zon raakt het water al aan en het koelt snel af aan de zee.

Bij mij thuis ruik ik de vuilnisbelt. Normaal waait het dus uit een andere hoek en ruik ik hem niet, maar vandaag helaas wel. Ik zie aan Irma's gezicht dat zij het ook ruikt. Het is dan ook niet bepaald een aangename lucht. Wij gaan naar binnen en gooien ons badgoed in de hoek. Irma graait haar ondergoed uit een plastic tasje en loopt naar boven om zich om te kleden. Ik kijk in de koelkast wat ik voor eten heb. Het ziet er allemaal een beetje armzalig uit.

"Is dat de hark?" klinkt er van boven. Ik bedenk dat ze hem uit het raam kan zien liggen en roep dat dat hem inderdaad is. Irma komt gekleed in een dun, nauwelijks verhullend zomerjurkje weer naar beneden en opent mijn kelderkast. Ze graait er een leeg groentepotje en een nieuw plamuurmes uit. Ik kijk verbaasd naar het plamuurmes. Had ik een dergelijk ding? En wat wil ze ermee?

Ze pakt de twee rubberen huishoudhandschoenen die naast mijn aanrecht hangen en doet ze aan. Terwijl ze erlangs loopt, grist ze het potje en het mes van het aanrecht en loopt naar buiten. Ze loopt doelbewust naar de hark die nog steeds naast het huis ligt en pakt hem bij het puntje en bestudeert het aandachtig.

Ondertussen is het behoorlijk donker geworden en ik loop weer naar binnen om mijn zaklantaarn te pakken. Het is een ouderwetse acculamp die heel veel licht geeft en maar twintig minuten brandt. Minder nog waarschijnlijk, want de accu is ook niet meer een van de jongsten. Ik doe hem aan en loop weer naar buiten om Irma bij te lichten. Ze kijkt even op om weer onmiddellijk haar aandacht aan de hark te wijden. De hark wordt aan alle kanten bekeken, terwijl ze hem heel voorzichtig aan het puntje vasthoudt. Daarna pakt ze het plamuurmes en schraapt ze wat van het slijmerige goedje af. Vervolgens veegt ze het mes weer af aan het potje. Dit herhaalt ze drie keer voordat ze het deksel weer op het potje draait.

Terug zet ze het potje op de koelkast en het plamuurmes weer erop. We gaan naar binnen. Ik hang de zaklamp weer aan zijn lader. "Ik heb geen idee wat het is", zegt ze. "Ik zal het morgen onderzoeken. Het kan van alles zijn ..."

Ik herinner me plotseling dat ik macaroni had ingevroren. Ik loop naar de vriezer en haal daar het zakje uit. Het is als één grote klomp stijf bevroren. Ik zal wel nooit een echte huisman worden. Ik kijk op de magnetron hoe je zoiets moet ontdooien. Echt duidelijk is het me niet, dus ik pak een broodmes en begin de klomp doormidden te zagen. Zowaar het lukt, en de klomp is snel in vier stukken verdeeld. Ik stel mijn magnetron in op ontdooien en loop weer naar binnen. "Wat was je nu allemaal aan het doen?"

"Ik ben het eten aan het klaarmaken. Ik neem aan dat je wel honger hebt?"

"Dat kun je wel stellen! Ik rammel..."

"Over twintig minuten eten we."

De magnetron geeft zijn overbekende ping en ik loop weer naar de keuken terug. Daar doe ik de macaroni in een ovenschaal en maak wat kaassaus aan. Deze giet ik over de macaroni en roer het door. Het geheel dek ik af met kaas en doe het in de oven.

Irma komt ook de keuken in.

"Wat eten we?"

"Gegratineerde macaroni, geheel volgens eigen recept! Het duurt twintig minuten", zeg ik trots. Ze lacht goedkeurend en geeft me een kus.

"Ik ben benieuwd ..."

Ik hang op de bank met de afstandsbediening in mijn hand. Irma ligt naast mij met haar hoofd in mijn schoot. Het was wat veel macaroni en we zitten allebei een beetje vol.

"Het was erg lekker. Je kunt goed koken."

"Dank je, ik heb ook jaren ervaring in dat recept zitten."

"Meen je dat?"

"Nou nee, het stond als tip achter op het pakje kaassaus een paar jaar geleden. Ik heb het recept wel een beetje aangepast."

Ze lacht. Er wordt gebeld. Irma tilt haar hoofd op, zodat ik op kan staan. Ik loop naar de voordeur. Het blijken Erik en Els te zijn. Ik nodig ze binnen.

"Heb je mijn e-mail gelezen?" vraagt Erik. Ik moet tot mijn schande bekennen dat ik dat nog niet gedaan heb. Hij lijkt het niet erg te vinden.

"Wij willen onze computers moderniseren. Ook het netwerk dat we gebruiken, schiet tekort. Het is maar een tijdelijke baan, maar ik heb tegen mijn baas gezegd dat ik iemand weet. Er is nog geen sollicitatieprocedure geweest, dus je kunt voordringen." Terwijl Erik en Els naar binnen gaan, vul ik de koffiemachine nog eens. Ik hoor binnen Irma de bezoekers begroeten. Ik draag het dienblad met de

koffie naar binnen en zie dat ze met z'n drieën de hele bank bezetten, dus ik moet op zoek naar een stoel. Ik sleep de bureaustoel erbij en ga erbij zitten met mijn voeten op de salontafel.

"Vertel verder. Ik ben geïnteresseerd."

Hij begint te vertellen. Hij heeft een klus bij een firma die voor opdrachtgevers het milieu onderzoekt en ook berekent welke invloed veranderingen kunnen hebben. Hiervoor hebben ze een krachtig mainframe staan dat via internet landelijk gekoppeld is aan gewone bureaucomputers. Het mainframe moet vervangen worden door een nieuwer model dat veel sneller is en daardoor ook veel gecompliceerdere formules kan verwerken in aanvaardbare tijd. Een en ander moet georganiseerd worden en ook moet er iemand meehelpen met de uitvoering en supervisie hebben. Ik kan zeker zeggen dat dit project me interessant lijkt. We spreken af dat ik met zijn werkgever ga praten.

Het is een gezellige avond geworden en we kletsen over koetjes en kalfjes. We hebben het niet meer gehad over onderzeeërs en dergelijke zaken. Erik vertelt levendig en gesticulerend over gebeurtenissen op zijn werk, terwijl Els en Irma onderonsjes hebben. Ik kon niet alles verstaan, maar heb toch de indruk dat er hier en daar over ons is geroddeld. Erik brengt Irma naar huis. Ze moet vroeg op en kan niet blijven slapen. Giechelend lopen de twee meiden naar de auto, terwijl Erik ze nakeek. Hij geeft mij een ram op mijn schouderblad, lacht breeduit en hobbelt achter de dames aan.

Ik loop weer naar binnen en mijn oog valt op het potje met slijm en het plamuurmes. Ik kijk nog eens goed; er is nu een hap uit het plamuurmesje. Ik trek de handschoenen aan en zet het snel buiten neer. Ik vertrouw dit voor geen meter. Ik moet hier morgen Irma maar eens over bellen. Kennelijk is het een behoorlijk agressief goedje.

3 - De verdwijning.

De volgende ochtend ben ik vroeg wakker. Ik doe de gordijnen open en geniet van het zonnetje in mijn gezicht. Elsay ligt op een stapel kleren op de vloer; zo te zien is ze voorlopig niet van plan op te staan. Ik buk me om haar een aai over haar bol te geven, wat in enkele enthousiaste geluidjes resulteert.

Ik heb honger, dus ik maak een klein ontbijtje. Dat is iets wat ik maar zelden doe. Terwijl ik de boterham in mijn mond doe, zet ik het koffieapparaat aan. Met de koffie in mijn hand loop ik zoals gewoonlijk naar de computer en zet hem aan. Met nog de slaap in mijn ogen zie ik de monitor oplichten. Ik wacht even tot het systeem geladen is en blader wat rond op internet. Er is weinig nieuws. Mijn aandacht wordt getrokken door een berichtje over de gezonken duikboot: ze willen hem gaan optakelen. Er is een camera naartoe gestuurd om te kijken wat er gebeurd kan zijn. Uit de beelden blijkt dat de buitenkant helemaal intact is. Het lijkt alsof de duikboot zonder enige aanwijsbare oorzaak is stilgevallen in het water om daarna langzaam naar de bodem te zakken. De boot is zo langzaam gezakt dat hij geen zichtbare schade heeft opgelopen toen hij de bodem raakte. Dat verbaast de experts.

Ik zet de computer uit en loop naar de bank. Op de salontafel ligt een leren mapje met papieren erin. Dat is waarschijnlijk van Erik; ik zal het vanavond terugbrengen. Ik leg het op de koelkast om het niet te vergeten. Ik herinner me plotseling het potje en het plamuurmesje. Ik loop naar buiten om het te bekijken. Het mes is een stuk korter geworden en aan de aangetaste rand is het gaan roesten. Het wordt nota bene geacht roestvrij te zijn. Het dekseltje van het potje zit ook vol gaten. Ook dit is gaan roesten, vooral op de plekken die het glas raken. Ik pak het niet meer op; ik heb geen zin mijn vingers ernstig te verbanden.

Ik doe eten voor Elsay in een schoon schaalpje. Het beest herkent die geluiden onmiddellijk en komt luid mauwend de trap af. Eenmaal bij het schaalpje begint ze meteen te eten. Het is een leuk gezicht om dat dier met toegeknepen oogjes zich in te zien graven. Ik kijk naar het stilleven op het aanrecht en besluit vandaag maar eens af te wassen. Ik laat de gootsteen vol met heet water lopen. Het afwasborsteltje had zich verstopt, dus ik moest flink zoeken. Elke keer dat ik de afwas laat versloffen, vervloek ik mezelf. Je moet flink schrobben wil je die oude vaat schoon krijgen. Na anderhalf uur gooi ik de handdoek in een hoek. Het zweet staat op mijn voorhoofd en ik ben de afwas weer goed zat voor een paar dagen.

Erik belt aan. Hij is zijn papieren vergeten en die heeft hij vandaag nodig. Hij is zoals gewoonlijk erg vrolijk. Ik wijs naar de koelkast en hij pakt de map. Ik bied hem koffie aan.

“Ik moet snel weg, anders kom ik te laat. Maar evengoed bedankt.”

Met een joviaal gebaar stapt hij de deur weer uit. Terwijl hij de straat uitscheurt, valt mijn oog op een stukje papier dat kennelijk uit het mapje is gevallen. Ik pak het op en kijk wat erop staat. Het is een handgetekend plattegrondje van de vuilstort. Het watertje is daar vlakbij, wat schematische duinen en de zee. Onderaan staan allerlei scheikundige afkortingen; bij één staan een paar vraagtekens. Ik ben geen scheikundige en heb dan ook geen flauw idee waar het over gaat. Het ziet er in ieder geval niet naar uit dat Erik dit snel nodig heeft. Ik denk dat hij deze krabbel wel uit zijn hoofd kent.

Ik leg het op de koelkast en loop naar buiten. Irma's fiets staat nog tegen het huis aan. Ik zet hem in het schuurtje en loop uit gewoonte naar de groenten. Daar zie ik dat ik ben vergeten te sproeien en het ziet er nu toch wel een beetje verlept uit. Na een kwartier klinkt het bekende tsjk tsjk tsjk van de sproeier. Het is niet goed om op dit moment te sproeien, maar nog een dag op een droogje zouden ze misschien niet overleven.

De vuilnisbelt ruikt erg sterk vandaag. Ik zou blij zijn als de wind draait. De rest van het dorp zal het vast niet met mij eens zijn, omdat ze er erg veel last van hebben als de wind uit het westen komt. Er zijn de laatste weken opstootjes en zelfs een grote protestmars geweest. Er is gedemonstreerd voor het huis van de burgemeester; sommigen wilden zelfs een tentje in zijn tuin opzetten. Hij beloofde plechtig dat hij deze problematiek zou aanpakken. Nu heeft hij dat wel eerder gedaan en er is nooit iets van terechtgekomen. Er wordt beweerd dat hij is omgekocht door industriëlen die illegaal storten op dat terrein. De mensen zijn zo kwaad dat het me absoluut niet zou verbazen als hij een keer echt geslagen wordt. De laatste keer was een politieagent een demonstrant met dergelijke bedoelingen net op tijd voor.

Ik besluit vandaag te gaan fietsen. Het is mooi weer: een warm zonnetje met verspreid een paar witte schapenwolkjes. Ik stap op de fiets en scheur de weg op. Er is een zandweggetje door de duinen en de aangrenzende bossen. Het is daar altijd rustig, dus ik fiets er graag. De lucht is er een stuk frisser dan bij de vuilstort en dat heeft een goede invloed op mijn humeur. Als het stinkt, ben je je daar op een gegeven moment niet echt meer van bewust. Onbewust blijft het toch altijd aanwezig, en dat heeft invloed op je. Het pad loopt op een gegeven moment langs het strand en de zee. Hier zijn wél meeuwen, maar ik zie dat er hier en daar toch een paar doodliggen. Sommigen worden al aangevreten door insecten; grote wonden krioelen van ongedierte. Vol afschuw draai ik mijn hoofd weg en fiets snel door.

Het pad loopt door een dorpje. Het mag eigenlijk niet zo heten. Er staan een paar boerderijen bij elkaar en er is een houten noodgebouwtje ingericht als buurtwinkel. Ik wil in die winkel wat te drinken gaan kopen, als me zwaailichten en een kleine menigte opvallen. Ik fiets er langzaam heen. Er ligt een chromen tankauto op zijn kant. In duidelijke letters staat er Biotron op de zijkant, nu moeilijker te lezen omdat die bovenop ligt. Een koude rilling. Ik begin me nu toch erg onbehaaglijk te voelen en verhoog mijn tempo. Er ligt een grote plas vloeistof met in het midden een man in een overall. Hij ligt roerloos, zoals alleen een dode kan. Alle huid die je ziet is zwart, alsof hij in brand heeft gestaan – alleen zijn er verder geen tekenen van vuur. Ik probeer te zien of het John is, maar dat is moeilijk. Ik denk het niet; de man is duidelijk dikker dan John. Bovendien rijdt John 's nachts. De mensen eromheen zijn stil. Het is een afschuwelijk beeld. Een moeder houdt haar hand voor de ogen van haar zoontje, terwijl ze zelf wit weggetrokken naar de dode staart.

Ik fiets gauw door, met duidelijk minder plezier in het tochtje. De grote stad tekent zich grauw en eentonig af aan de horizon. Aan de rand staan fabrieken die rookpluimen met verschillende graden van grauwheid uitbraken. Die verspreiden zich over de stad. Nog meer mensen die graag zouden willen dat de wind weer naar zijn normale richting draait.

Zodra ik de rand van de stad passeer, zie ik verwaarloosde huizen waarin armoedige mensen wonen. Vroeger was dit een verzorgingsstaat, maar door de teruglopende economie had de regering geen geld meer om voorzieningen in stand te houden. Tegenwoordig moet iedereen voor zichzelf zorgen. Wanneer je geen werk hebt, moet je maar zien hoe je in leven blijft. Criminaliteit viert hoogtij. Ik voel me niet op mijn gemak en fiets snel door naar het centrum. Brede wegen met heel weinig verkeer voeren tussen grauwe huizen door. De hemel is oranje getint door de luchtvervuiling. In het begin van de twintigste eeuw is het land erg verstedelijkt, maar door het terugvallen van de economie zijn er veel mensen geëmigreerd, wat de binnensteden in spooksteden heeft veranderd. Ik ben blij dat ik nog een huis heb in een van de weinige overgebleven dorpen.

In het hart van de stad is het winkelcentrum. Waar vroeger een bruisend winkel- en uitgaansgebied was, zijn nu de meeste winkels dichtgetimmerd. Er zijn nu meer mensen op de been. Ze lopen met grauwe, uitdrukingsloze gezichten langs spaarzame etalages waarin artikelen uitgestald zijn die niemand nodig heeft of nog kan betalen. Verbazend genoeg heeft een handelaar in peperdure auto's wat klanten binnen. De man laat handenwringend en breed grijnzend alle toeters en bellen zien van het laatste model. Ik ben al enige tijd van plan mijn zendhobby weer op te pakken en maak van de gelegenheid gebruik om in de radiowinkel te snuffelen naar tweedehands spulletjes. Er staat een verouderd model voor een leuke prijs. Hoewel ... leuk: het is geen bedrag dat ik in een onbezonnen moment

kan uitgeven. Ik watertand bij de mooiste en modernste hightechspullen. Helaas zal ik dat nooit kunnen betalen. Ik ga maar weer naar buiten; ik word er hebberig van en kan het niet betalen.

Het is ondertussen halverwege de middag, maar aan het verkeer merk je het niet. Het is erg rustig in de stad. Ik fiets naar het noorden langs een brede uitvalsweg. Af en toe word ik ingehaald door een vrachtwagen of een bus. Wanneer de weg afdaalt naar een tunnel, verschijnen er meer en meer plassen op de weg. Ik heb het vermoeden dat de tunnel niet lang meer heeft; ook die wordt niet meer onderhouden. Druppels hebben de neiging kleine stroompjes te worden, die groter en woester worden totdat de tunnel het begeeft en het water in een bulderende, allesvernietigende massa zich een weg naar buiten baant. Ik denk niet dat dit vandaag zal gebeuren, dus ik fiets de tunnel door.

Elke keer dat er een auto passeert, weerkaatst het geluid tegen de wanden tot het een oorverdovend gebulder wordt. Ik heb een hekel aan zoveel kabaal, dus ik versnel zodat ik zo kort mogelijk in de tunnel ben. Vanuit de stad kom ik weer tussen braakliggende terreinen en weilanden terecht. Met niet al te veel haast fiets ik huiswaarts. Door de gebeurtenissen met de tankauto is mijn plezier in het fietsen vandaag weg. Ik luister naar het zingen van de weidevogels en kijk naar de wolken. Het worden er meer en ze kleuren donkerder: minder goed weer op komst. Ook het blauw van de hemel is witter geworden.

Thuis zet ik de fiets naast die van Irma en pak ik een zaag en een stuk hout. Ik maak een nieuwe grendel aan de deur van het schuurtje. Het zal geen echte dieven tegenhouden, maar het voorkomt wel dat dieren de deur openkrabben. Ik ga weer naar binnen om koffie te zetten. Ik plof op de bank en zet de tv aan. Er is een serie over advocaten aan de gang. Ik kijk hier vaker naar en laat hem bijna onbewust aanstaan. Na een halfuur is de aflevering afgelopen en begin ik wat te zappen.

Op het regiokanaal zie ik de glanzende tankauto. Hij staat achter een journalist die in de camera vertelt wat er is gebeurd. Ooggetuigen hebben verklaard dat de auto uitweek voor een dier en dat de chauffeur daarbij de controle verloor. Volgens de papieren zou de auto alleen water vervoeren, maar de chauffeur is door het goedje overleden en ook een aantal omstanders zijn naar het ziekenhuis gebracht. Vervolgens komt er een plaatselijke politicus in beeld die beweert dat de lokale overheid dit tot de bodem zal uitzoeken en de schuldigen zal aanklagen. Ja ja.

Ik ga mijn eten klaarmaken. Zodra de groenten koken, gooi ik een braadworstje in de pan en kijk toe hoe het kronkelt in de hitte, alsof het leeft. Ik wil net gaan eten wanneer er heel zenuwachtig wordt aangebeld. Het is Erik, en hij ziet er vreselijk uit. Hij stormt binnen, waardoor Elsay volledig in paniek naar boven rent. Erik leunt met zijn rug tegen de deurpost. Hij is wit weggetrokken en snakt naar adem. "Ga even zitten, en probeer tot rust te komen." Hij schudt zijn hoofd en probeert

een verhaal te vertellen terwijl hij nog naar adem snakt.

“Els is weg ...”

Ik besluit geduldig te wachten tot hij het hele verhaal kan vertellen. Die twee hadden het goed samen en ik kan me niet voorstellen dat Els van de ene op de andere dag zou opstappen. Dat blijkt ook niet het geval. Els en Erik joggen elke dag anderhalf uur. Ze hebben een vaste route die langs de vuilstort en door het bos leidt, over zanderige weggetjes. Normaal loopt Erik een beetje voorop en Els vlak achter hem. Tijdens het joggen is praten lastig, maar soms wisselen ze een paar staccatozinnen uit. Erik vroeg of ze de korte of de lange route zouden nemen. Geen antwoord. Hij vroeg het nog eens. Weer niets. Hij stopte en draaide zich om. Els was weg.

Als Els gestruikeld was, had hij het zeker gehoord. Hij liep terug tot het punt waar hij haar voor het laatst had aangesproken. Geen spoor. Een speurtocht in de directe omgeving leverde alleen het flesje water op dat aan haar broek hing.

De voordeur is opengebleven en er komt iemand binnen die zich aankondigt door erop te kloppen. Het is een collega van Erik, die naar hem heeft gezocht. Erik heeft de politie gebeld met zijn mobieltje. Zijn collega's zijn onmiddellijk een grote speuractie begonnen in het gebied. Deze collega zag mijn auto staan en wil weten hoe het met Erik is. Ik hoef niet uit te leggen dat Erik helemaal stukzit. Hij zit als verdoofd tegen de tafelrand en lijkt zich niet van zijn omgeving bewust.

“Hij moet naar een dokter”, hoor ik.

Zijn collega loodst hem mee naar zijn auto en ze verdwijnen de straat uit. Ik heb geen honger meer en gooi het eten in de bak. Ik pak mijn fiets om naar het bewuste stuk te rijden. Het lijkt voor niets; de politie heeft de omgeving met geel lint afgezet. Ik loop om de afzetting heen met mijn fiets aan de hand, zoekend naar sporen, hoewel ik niet zou weten hoe die eruitzien. Een groep agenten zoekt met luid blaffende honden. Een andere groep heeft zaklantaarns; het is donker geworden en het ziet er niet naar uit dat de honden een spoor hebben gevonden. Ze lopen wat in het wilde weg met hun neus over de grond.

Ik word staande gehouden door een agent. Uiteraard wil hij weten wat ik hier doe. Ik vertel dat ik Erik ken, dat ik op de hoogte ben van de trieste geschiedenis, en vraag of ik kan helpen zoeken. Hij wil eerst mijn identiteitsbewijs zien en loopt ermee naar een collega. Die kijkt in mijn papieren en knikt.

“We hebben hier al veel mensen en we willen niet dat iemand per ongeluk belangrijke sporen vernietigt. Bedankt voor het aanbod, maar voor vandaag hebben we genoeg hulp.” Ik knik; ik had al zoiets verwacht.

“Hebben jullie nog wat ontdekt?”

“Nee, eigenlijk niets. Het lijkt alsof Els omhooggetild is in de lucht.” Ik schud teleurgesteld mijn hoofd, kijk de man in de ogen en groet hem. Hij knikt en zegt

dat hij alles zal doen om uit te vinden wat er is gebeurd.

Ik loop terug naar het bospad en stap weer op de fiets. Ik ga naar Irma; ze kende Els goed, ze waren goede vriendinnen. Waren? Zijn, hoop ik. Het is nog niet gezegd dat Els dood is, al heb ik er een hard hoofd in dat ze nog leeft. Ik klop tegen de deur van Irma's lab voordat ik naar binnen loop. Irma staat bij een tafel met allerlei apparatuur erop. Ze kijkt op en ziet onmiddellijk aan mijn gezicht dat er iets ernstigs aan de hand is.

“Wat is er?” vraagt ze bezorgd.

Ik vertel haar het hele verhaal. Ze zakt met open mond op een hoge kruk. We kijken elkaar een poos zwijgend aan.

“Tsjeesus...” is het enige wat ze uit kan brengen.

Ik vertel dat ik mee wilde helpen zoeken, maar dat de politie het hele gebied heeft afgezet.

“Die vinden nog geen olifant op een leeg voetbalveld”, snibt ze.

Ze vraagt waar Erik is. Ik moet haar het antwoord schuldig blijven: Erik is meegenomen door een collega.

“Ik denk dat hij in een ziekenhuis is.”

Irma pakt de telefoon en belt iemand. Een kort gesprek.

“Hij ligt in ziekenhuis Zonnegloren, afdeling neurologie. Hij is verdoofd en niet aanspreekbaar. We moeten tot morgen wachten voordat we hem kunnen bezoeken.”

We kijken elkaar weer zwijgend aan. Ik sta moedeloos geleund tegen de laboratoriumtafel. Ik weet echt niet wat ik nu moet doen. Een vreselijk gevoel van machteloosheid overvalt me.

“Zullen we morgen zelf gaan zoeken? Ik denk niet dat de politie erg lang zal zoeken”, stel ik bijna retorisch voor. Irma knikt. Ook zij gelooft niet dat de politie hier lang aandacht aan zal schenken. De politie is verworpen tot een bijzonder corrupt apparaat, in wezen bestuurd door grootindustriëlen. Mijn machteloosheid maakt langzaam plaats voor woede. Ik heb altijd al een hekel aan politiek gehad, maar de laatste tijd is het absoluut leugen en bedrog. Ze denken echt dat iedereen gelooft wat ze beweren.

Irma vraagt of ik blijf slapen, maar dat kan niet. Ik ben vergeten Elsie eten te geven en ben niet van plan haar ooit een nacht honger te laten lijden. Terwijl ik naar huis fiets, komt er weer een colonne verduisterde vrachtwagens voorbij. Deze keer zijn het er maar drie. Weer dat spookachtige groene licht van de nachtzichtbrillen. Dit keer trekt het nauwelijks mijn aandacht. Ik voel me boos, machteloos en verdrietig.

Thuis geef ik Elsay eten en ververs ik haar water. Daarna loop ik meteen naar boven en plof in bed neer.

4 - De vuilstort.

Ik kan niet echt slapen; er tolt te veel door mijn hoofd. Elke keer als ik weer indommel, schrik ik vrijwel meteen weer wakker. Zo voelt het tenminste. Ik sta op en loop naar beneden. In de keuken giet ik een beker vol melk en zet die in de magnetron. Na enige tijd voor me uit staren, schrik ik op door de bekende ping. Ik pak de melk en loop naar de kamer.

Ik kijk door het raam naar buiten terwijl ik voorzichtig drink. Er staat een volle maan hoog aan de hemel die het landschap overspoelt met blauwachtig licht. Doordat veel witte wolken het licht weerkaatsen, zijn er geen echt diepe schaduwen. Witte slierten damp zweven als verdwaalde geesten over de grond onder de verspreide bomen door. Ik hoor de krekels tjirpen en zie in het maanlicht vleermuizen hun eeuwige rondje maken. Vlakbij schrikt een vogel en vliegt luid kwetterend weg. Onwillekeurig denk ik aan Elsay, maar ik herinner me dat ze op het hoofdkussen ligt.

Er klinkt iets vreemds dichterbij en ik loop snel naar het zijraam. De hark ligt er nog steeds. Door het gaas zie ik iets donkers bewegen. Het verplaatst zich heel snel over de grond zonder dat ik poten zie. Het is moeilijk te schatten hoe groot het is, maar het zou groter dan een kat kunnen zijn, hoewel lager. Het lijkt nog het meeste op een mestkever van ongeveer veertig centimeter breed, met een metaalachtig glimmend zwart rugpantser.

Ik zet de melkbeker op de vensterbank en loop snel naar buiten. Dat probeer ik tenminste: in mijn haast krijg ik de achterdeur niet open. Na enig gerammel lukt het en ik loop naar de zijkant van het huis. Maar niet voordat ik de deur weer zorgvuldig dichtdoe. Ik weet niet wat daar liep, maar ik wil het niet binnen hebben.

Ik zie het ding niet meer. Hoewel er een groot, vrijwel onbegroeid veld naast mijn huis ligt en de maan helder schijnt, kan ik niets ontdekken. Ik loop door naar de achterkant van het huis, maar daar is het ook niet te vinden; tussen de struiken zou het zich kunnen verschuilen. Ik loop weer naar de zijkant en zoek het veld af met mijn ogen. Niets.

Ik ga naar binnen en doe alle lampen aan. Ik kijk rond of er misschien iets binnen is geweest, maar ik zie niets bijzonders. De deur sluit ik heel zorgvuldig af. Ik drink het laatste beetje melk op, doe het licht uit en ga weer naar bed. Elsay ligt nog steeds opgekruld op het hoofdkussen. Ik klop mijn kussen op en ga naast haar

liggen. Ik geef haar een lange aai over haar lenige lijfje. Ze kirt even en begint te spinnen. Na een paar aaien doe ik ook hier het licht uit en val ik eindelijk in slaap.

De volgende ochtend heb ik knallende hoofdpijn door de rusteloze nacht. Blijven liggen heeft normaliter een averechts effect, dus sta ik snel op. Ik graai uit de keukenla twee aspirientjes en neem die in met water. Inmiddels is de koffie klaar, dus ik pak een beker en ga achter mijn computer zitten. Er zijn geen nieuwe e-mailberichten, daarom surf ik wat over internet.

Ik lees een kort stukje op een grote nieuwssite over de omgevallen tankauto. Er worden niet veel woorden aan vuilgemaakt. Er staat wel een foto waarop de auto van boven is gefotografeerd. Terwijl ik van mijn koffie drink en diverse sites bezoek, klopt John aan de deur. Hij kijkt verbaasd dat ik de deur op slot heb. Hij gedraagt zich niet zoals gewoonlijk met weidse gebaren en flamboyance, maar heel stilltjes en ingetogen. Hij heeft het gehoord van Els. Ik vertel hem wat Erik me vertelde en de gebeurtenissen erna. Hij stelt voor om samen te gaan zoeken.

“Denk je dan dat we haar nog kunnen vinden?”

“Nu ben ik er niet zo van overtuigd dat de politie erg zijn best doet, en ik heb gehoord dat de regiocommandant het onderzoek op een laag pitje heeft gezet. Hij vindt dat er geen sprake is van een misdaad, maar denkt dat Els en Erik ruzie hebben gekregen en dat ze is weggelopen.”

Ik vloek hartgrondig. Ik heb nooit een hoge dunk gehad van de politie, maar nu nog minder. Zelfs een collega...

“Oké, dan gaan we samen zoeken”, besluit ik. John knikt; hij vindt dat dat het minste is wat we kunnen doen.

“Moet je niet slapen nu?”

“Mijn dienst begint om elf uur ’s avonds. Als ik om vijf uur op bed lig, is het vroeg genoeg. Anders slaap ik morgen wel uit.”

Erik en John zijn ook goede vrienden en John kennende gaat hij door roeien en ruiten om Els terug te vinden. Wanneer we naar buiten gaan, loop ik meteen naar de zijkant van het huis. John kijkt me verbaasd aan en loopt achter me aan. Zijn verbazing wordt er niet minder om. Ik leun met mijn borst tegen het hek en kijk naar het zand aan de andere kant. Er zijn hier vreemde sporen te zien die nog het meest lijken op de sporen van een kever in het zand, maar dan veel groter. Ik volg met mijn ogen het spoor, maar het verdwijnt in het gras. We lopen naar Johns auto terug.

Inderdaad is het stil op de plek des onheils. De gele tape hangt er nog als stille getuige, samen met de vele voetsporen van agenten.

“Ik geloof niet dat we hier nog veel kunnen vinden.”

Ik herinner me dat Erik nooit het mulle voetpad volgde, maar altijd afstak over de

heuveltjes met eikenbomen. We lopen erheen, terwijl we de grond afzoeken naar... ja, naar wat eigenlijk. Ik zie dat de politie hier niet of nauwelijks is geweest; de grond is vrijwel onberoerd. We bekijken het hele stuk waarvan ik denk dat ze gelopen hebben. Niets.

“Hé, kijk eens naar de bomen!” roept John plotseling. De stammen hebben krassen. Evenwijdige lijntjes, alsof er iets met harde nagels naar boven is geklommen. Onwillekeurig volgen we de lijntjes, maar boven in de kruin valt niets te zien.

“Misschien moeten we ook naar boven klimmen?” opper ik.

De eiken hebben een bijna rechte stam tot vijf meter, waar de eerste takken zitten. Dat is lastig klimmen. Ik bekijk de kruin van alle kanten, maar ontdek niets. Ook de andere bomen met dezelfde sporen zijn verder normaal.

“Misschien kunnen we beter een keer met een ladder terugkomen. Ik zie geen kans hiertegenop te klimmen”, merkt John op.

We lopen het pad af naar wat ik denk dat het beginpunt van het joggen was. In het zand zien we dezelfde sporen die ik naast mijn huis heb gezien.

“Waar denk je aan?” vraagt John als hij mijn gezicht ziet.

“Ik vraag me af of die grote ‘kevers’ met de verdwijning van Els te maken hebben.”

“Waarom denk je dat? Al zijn ze vijftig centimeter groot, dan zijn ze nog steeds niet groot genoeg om een mens te laten verdwijnen.” Dat klinkt realistisch genoeg, maar het voorgevoel blijft.

“Alle sporen lopen dezelfde kant op. Zullen we kijken waar ze vandaan komen?”

Ik loop voorop. John bekijkt nog even een plek en komt snel achter me aan. De sporen lopen onder steeds dicht struikgewas door. De bebossing wordt te dik om erdoor te kunnen.

“Wat nu?” vraagt John.

“De vuilstort is maar een kleine kilometer verderop. Laten we daarheen gaan.”

We kunnen hem nu goed ruiken. We lopen om de bebossing heen – nog een behoorlijk eind – en komen op het weggetje naar de stortplaats terecht. Het weggetje is onverhard en de sporen van vele vrachtwagens zijn goed te zien. De stortplaats is omheind met hoog gaaswerk. We lopen eromheen. Er zitten gaten in het hek. Die lijken op het gat in mijn hek.

“Hé! Wat moet dat!?” horen we plotseling roepen.

We draaien ons om en zien een man in een sjofel pak met een dubbelloops jachtgeweer op het terrein van de stortplaats.

“We kijken even rond”, roept John. Ik zie aan zijn gezicht dat hij bijzonder geërgerd is door deze man.

“Het terrein is verboden toegang. Laat ik jullie hier niet aantreffen!” Hij laat er geen twijfel over bestaan wat er dan gebeurt. Ik haal mijn schouders op en draai me weer om.

“Wat een eikel”, mompelt John.

“Waarom moet een vuilnisbelt gewapend bewaakt worden?” vraag ik. John kijkt me even aan.

“Volgens mij gebeuren hier dingen die het daglicht niet kunnen verdragen.” We lopen zwijgend verder. Zo nu en dan inspecteer ik de rommel achter het hek, maar ik zie niets bijzonders. Wel valt op dat de plaats veel groter is dan ik dacht. Eromheen lopen kost bijna een half uur. Veel wijzer zijn we niet geworden. Het enige wat me opvalt, is dat de grote wolk meeuwen die hier altijd hing enorm is uitgedund. Er vliegt er nauwelijks nog één.

In de auto masseert John zijn slapen.

“Hoofdpijn?” vraag ik. Hij knikt. “De lucht daar is niet goed voor me. Elke keer als ik hier in de buurt ben, krijg ik vrij snel hoofdpijn.” Ik zeg niet wat ik denk: dat de lucht niet onschadelijk is, gezien het uitdunnen van de meeuwenpopulatie.

Weer bij mij thuis zegt John dat hij naar huis gaat om zijn bed in te duiken. Ik vermoed dat hij meer hoofdpijn heeft dan hij wil toegeven.

“Ik heb pijnstillers in huis, wil je er een paar?”

Hij schudt nee. “Ik heb genoeg thuis.”

Wanneer ik uitgestapt ben, zwaait hij en scheurt weg. Ik heb een rotgevoel over me door dit alles en besluit vannacht de vuilnisbelt nog eens te bezoeken. Ik zet eerst koffie. Onderuitgezakt op de bank bedenk ik me dat ik nog een videocamera heb met “nightshot”. De sensor kan infrarood zien, en met de infraroodlamp kun je in het donker filmen. Ik haal het toestel uit de kast. Het is oud; ik gebruik het nooit meer.

In mijn werkkamer trek ik de gereedschapskist open. Ik demonteer de camera en haal de lens en de lamp eruit. De lens monteert ik schijnbaar knullig met een paar stukjes ijzerdraad aan de zijkant van een virtualrealitybril en sluit hem aan, zodat de bril weergeeft wat de lens ziet. Ik draai aan de zoomlens tot de bril ongeveer hetzelfde beeld geeft als ik heb zonder bril. De infraroodlamp plak ik aan de andere kant vast. Beide krijgen stroom via een batterij en een draad. Lang genoeg om de batterij in mijn zak te kunnen steken.

Ik ben best trots op dit stukje huisvlijt, al zal een argeloze voorbijganger het lachwekkend vinden. Ik zet de bril op en loop de kelder in. De bril is loodzwaar; ik zal iets aan de neusbrug moeten doen. In de kelder doe ik het licht aan en kijk om me heen. Na wat buigen aan de lensophanging werkt het perfect. Een echte doe-het-zelf-nachtzichtbril. Dat kan ik gebruiken. Ik leg het terug op mijn werktafel en

zet de batterij in de oplader.

Ik controleer mijn zaklantaarn. Zo vol als hij kan – en dat is niet veel met zo'n oud ding. Tien minuten tot een kwartier licht, schat ik. Nu nog iets aan mijn veiligheid.

Later ga ik naar Erik om te kijken hoe het met hem is. Hij heeft het ziekenhuis nogal gedrogeerd verlaten en ik tref een bijna apathische Erik aan, scheef in een stoel hangend, naar buiten starend. Hij zegt niets wanneer ik binnenkom, en zwijgend ga ik tegenover hem zitten. Het huis is modern en minimalistisch; het ademt een bijna mannelijke sfeer. Vroeger was het anders – vast onder invloed van Els veranderd. Voor hij haar leerde kennen, was hij een enorme sloddervos.

Nu zit daar een schim van de man die ik kende.

“Kan ik iets voor je doen?” Hij schudt moedeloos zijn hoofd. Hij vertelt dat de commandant de zoekpartij heeft afgeblazen.

“Ik weet het. John en ik zijn een eigen zoektocht begonnen. Heb jij zoals gewoonlijk afgestoken in plaats van het pad gevolgd?” Hij knikt. “Precies daar ben ik haar ook kwijtgeraakt.”

“De politie zocht in ieder geval op de verkeerde plek.”

Ik vertel dat we de vreemde sporen hebben gevolgd en dat we uitkwamen bij de vuilstort.

“Dan ben je door behoorlijk dikke struiken gelopen.” Ik leg uit dat we zijn omgelopen.

“Wat ga je nu doen?”

“Zodra het donker is, ga ik nog eens naar die plek. We werden weggestuurd door een vage figuur.”

Hij kijkt me aan; heel even zie ik de oude flikkering in zijn ogen, maar die dooft snel weer. Zijn politiejasje en schouderholster hangen om de leuning van een stoel. Het wapen glimt mat. Ik sta op en loop naar de deur.

“Ik kom morgen nog wel even langs.”

Erik zegt niets. Hij kijkt naar buiten. Ik pak het wapen uit de holster. Erik verroert zich niet.

“Doe je wel voorzichtig met dat ding! Er ligt extra munitie in de keukenla.” Ik draai me om; hij staart nog steeds naar buiten. In de keuken pak ik twee doosjes munitie en een clip en loop weg. De nonchalante reactie op het meenemen van zijn wapen verbaast me.

Thuis speel ik wat met het glanzende wapen nadat ik de kogels eruit heb gehaald. Als je eerst de haan spant, gaat de trekker verbazend licht. Het ding geeft me een apart gevoel van macht. Vals, waarschijnlijk. Ik vul het magazijn, klik het vast en leg het wapen op tafel. Ik vul ook de extra clip.

Irma belt. Ze vraagt of ik nog nieuws heb. Ik vertel haar over de speurtocht met John en dat ik bij Erik ben geweest. Wat ik niet vertel: dat ik Eriks wapen heb en van plan ben in het donker verder te zoeken.

“Je kunt vanavond niet komen. Er is een tijger ziek; die moet geopereerd worden. In de dierentuin, en die is ‘s avonds op slot.” Opluchting: geen smoes nodig. Ik wens haar succes met het dier. We hangen op. Ik merk dat ik honger heb en ga eten maken. Het smaakt me niet; een half bord blijft staan. Mijn blik blijft naar het wapen op de salontafel trekken. Misschien moet ik het opruimen voordat iemand langskomt.

De tijd verstrijkt tergend langzaam terwijl ik op de avond wacht. Ik zap door de kanalen. Een nieuwszender toont een vernield kantoor. Stoelen en bureaus liggen om; een papierchaos, alsof er een tornado doorheen is gegaan. Nieuwsgierig zet ik het geluid harder. In een kantoorgebouw in een buitenwijk van Bazel zijn alle mensen verdwenen. Politie en leger hebben de omgeving afgezet. De politie vermoedt een ernstig misdrijf. Nogal wieses: niemand vertrekt zó naar een personeelsfeestje. Dan een lege zee. Een boot is gezonken door onbekende oorzaak. Geen botsing – er was geen ander schip in de buurt. Geen slecht weer. Er zijn ook geen drenkelingen gevonden. Er gebeuren veel onduidelijke dingen de laatste tijd. Misschien kijk ik vaker nieuws sinds ik werkloos ben, maar toch.

Eindelijk is het donker. Ik pak mijn spullen en stop ze in een grote schoudertas. Het wapen en de munitie elk in een apart vak. Ik vertrek lopend; ik wil mijn fiets niet achterlaten als aanwijzing dat er iemand is. Het is een behoorlijke wandeling door donkere stukken. Ik zet de doe-het-zelf-nachtzichtbril nog niet op om de batterijen te sparen, en ik wil ook niemand ontmoeten met zo’n bouwwerk op mijn hoofd.

Na een halfuur doemen de vuilnisbergen op. Maanlicht. Onvoldoende om alles goed te zien. Ik hurk, rits de tas open, haal het apparaat eruit en zet het op mijn hoofd. De hele handel drukt zwaar op mijn neus: vergeten een extra steun te maken. Ik voel naar het knopje. Klik. De omgeving licht op. Groen, maar scherp. En dat is nog zonder hulplicht.

Ik zie het huisje waar de bewaker zich overdag ophoudt. Zo te zien is er niemand. Het hek zit met een ketting op slot, maar ik kan het eenvoudig uit de scharnieren lichten. Hier is niet veel over nagedacht. Lopen op de stortplaats is lastig; je verzwikt zo een. Er ligt van alles. Een verroeste oude stoomwals, modernere apparaten en dingen die ik niet herken. In het wachtershuisje liggen allerlei spullen. Kennelijk ziet de man er waarde in; mij ontgaat het. Een kapotte radio die nooit meer zal spelen, een synthesizer met een flink aantal ontbrekende toetsen. Ik druk op een toets en schrik me een hoedje. Een gigantisch harde piep gevolgd door een schreeuw van een vogel. Ik ben dus niet de enige die schrok.

Het hutje biedt verder niets interessants, dus ik ga weer naar buiten. De maan overbelicht even de sensor; mijn beeld slaat wit uit. Ik sta even stil tot hij bijregelt. Na een paar seconden kan ik weer zien. Groene heuvels in lichtgroen maanlicht. Een naargeestig landschap. Ik huiver onwillekeurig. Ik voel me niet op mijn gemak.

Weer een geluid. Dichterbij. Ik zet de tas neer en haal het pistool eruit. De reserveclip in mijn broekzak. Ik laad door. Een tikkeltje zelfverzekerder loop ik verder. Bij elke stap botst de nu lichtere tas irritant tegen mijn been. Tussen de heuvels ligt zandgrond, bedekt met de bekende sporen. Ze lopen nu kriskras door elkaar; er is geen lijn meer in te ontdekken. Wat me wel opvalt: in één richting worden het er meer. Ik besluit die kant op te gaan. Zo nu en dan schuift een wolk voor de maan, maar ik wil het hulplicht nog niet aandoen om de batterij te sparen.

Aan de overkant van de stortplaats sta ik bij het hek waar ik vanmorgen met John stond. Hier zijn heel veel sporen in het zand. Ik kijk om me heen wanneer de maan door de wolken breekt. Verderop, in een vuilnisberg, is een vreemde donkere plek te zien.

Ik loop er langzaam heen. Wat is dat?

5 - De tunnel.

Het is een tunnel die zo donker is dat het een zwarte muur lijkt. Ik doe nu wel mijn infrarode hulplicht aan en de wanden van de tunnel worden zichtbaar. Het is net alsof er een gat geboord is door het afval. De wanden glimmen en zien er erg slijmerig uit. Ik raak ze maar niet aan. Wie of wat heeft dit gebouwd? Het ziet er bijna buitenaards uit. De tunnel loopt schuin naar beneden; ik loop er behoedzaam in. Mijn bril heeft zich aangepast aan de duisternis en nu tekenen de wanden zich erg duidelijk af. Het stinkt behoorlijk in de tunnel. Het is een mufte rottingslucht en ik heb moeite om normaal te blijven ademen.

Het materiaal van de wanden gaat over van afval naar zand. Hier is de tunnel erg willekeurig van vorm, zodat het meer een grot lijkt. Ook de zandwanden zijn bedekt met slijm dat hier en daar naar beneden druipt. Ik moet mezelf dwingen om de grot verder in te gaan. De stank is niet te harden en ik vraag me af wat ik hier aan kan treffen.

De tunnel wordt kleiner naarmate ik dieper in de aarde kom. Ik kan net staan. De tunnel vertakt zich in nieuwe tunnels links, rechtsboven en naar beneden. Een aantal tunnels loopt uit in een soort ronde kamers, waarvan sommige erg groot zijn. Zo groot dat het hulplicht de andere kant nauwelijks haalt.

Mijn maag verkrampst en ik voel een vreemde tinteling in mijn gezicht. Ik durf nauwelijks nog te ademen. In het zwakke schijnsel van het hulplicht zie ik in een van de kamers een enorme krioelende massa. Duizenden glanzende rugpantersers die over elkaar kruipen. Sommige zijn glad, anderen hebben zes stekels: drie aan elke kant die schuin omhoog steken. Ik kijk achterom en schuil een beetje achter een uitstekend deel. Ik beseft dat ik helemaal niets aan mijn wapen heb. Er begint zich een groepje los te maken van de grote kluwen. Dit groepje loopt naar de enige uitgang van de kamer, precies waar ik sta. Ik maak dat ik wegkom en duik een andere ruimte in. Het groepje merkt me niet op. Het zijn vijf exemplaren met stekels en een stuk of tien zonder.

De kamer waarin ik nu ben, is kleiner dan die andere. Er zitten allemaal nissen van ruim twee meter hoog in de muur. In deze nissen staan een vijftal grote witte cocons als een soort vazen. Ik loop er naar eentje toe. Het is gemaakt van een kleverig goedje dat het meest lijkt op een klos strakzittende draad. Ik zet mijn bril uit en doe hem af. In het donker pak ik mijn zaklantaarn uit mijn tas. Ik probeer te zien wat er in de cocon zit. Wanneer ik de lamp achter de cocon houd, vertoont

zich een silhouet. Het heeft de vorm van een mens. Wanneer ik de lamp verplaats, beweegt het. Ik snak naar adem en deins terug. Ik kan een volledige paniek ternauwernood onderdrukken en wil nog maar één ding: zo hard mogelijk naar buiten hollen. Met uiterste zelfbeheersing doe ik mijn bril weer op en mijn zaklamp uit. Ik moet een minuut wachten totdat mijn bril zich heeft aangepast en loop dan zo snel ik kan naar buiten. Buiten word ik volledig verblind door mijn bril en moet ik wachten. Het eerste wat ik zie is het bataljon dat onderweg is naar het hek van de stortplaats. Het is een koele avond; toch ben ik helemaal bezweet. Ik maak dat ik zo snel mogelijk van deze plek wegkom.

Thuis zit ik heel onrustig op de bank. Ik begin te beseffen dat wat ik gezien heb niet normaal is. Mijn hemel, wat heb ik dan gezien? Is dat een buitenaardse levensvorm? Is het een nieuw soort insect? Ik pak de telefoon en bel Irma. Nadat ik het verhaal heb verteld, reageert ze geprikkeld. Ik denk dat ze boos is omdat ik het haar niet van tevoren heb verteld. Gelukkig wordt ze na een paar minuten rustiger. En dan te bedenken dat ze nog niet weet dat ik Eriks wapen heb.

“Kun je nog zo’n nachtzichtbril maken? Dan kijken we met z’n tweeën.” Ik ben verbaasd, maar vrees dat ik geen spullen meer heb voor nog een bril. Irma heeft wel een extra zaklantaarn.

“Laten we dan met zaklantaarns gaan. Ik wacht je op bij het hek van de stortplaats.”

“Nu meteen?”

“Ja.”

“Geef me een halfuur, dan ben ik er.”

“Oké, tot zo!”

Dat ging makkelijk. Ik had niet verwacht dat ze erheen zou gaan, maar ik ben er wel blij mee. Irma is altijd erg doortastend geweest; daarom vind ik haar zo leuk. Ik hoef geen zielige, onhandige en hulpbehoevende vrouw. Ik neem nu wat meer mee dan de eerste keer. Ik pak een grote tas en doe daar een vouwschop in, een paar flessen water, mijn nachtzichtbril en een scherp jachtmes. Mijn mobiele telefoon stop ik in mijn broekzak. We ontmoeten elkaar bij het hek, zoals we afgesproken hebben. Irma heeft een camouflagebroek aan en dito jasje en petje. Ze ziet er stoer uit in militaire kleding; zo heb ik haar nog nooit gezien. We kijken elkaar aan, maar spreken niet. Het hek staat er nog zo bij als ik het achtergelaten had: uit zijn scharnieren.

We lopen naar binnen; Irma scant alles af met haar zaklantaarn. Ze vraagt waarom ik de mijne niet aandoe.

“De batterij is oud; hij brandt niet zo lang meer.”

We lopen rechtstreeks, zover dat mogelijk is over het oneffen terrein, naar de tunnelingang. Ik haal de bril uit mijn tas, zet hem aan en op het hoofd van Irma.

“Wat is dat ding zwaar!” zegt ze.

“Dat went snel”, fluister ik.

Ik pak haar hand en laat haar voelen hoe ze scherp moet stellen. Daarna pak ik haar andere hand en leid ik die naar het knopje van het hulplicht.

“Heb je dat zelf gemaakt?” zegt ze verbaasd terwijl ze rondkijkt.

“Ja, het is niet zo moeilijk als het lijkt; gewoon een kwestie van de juiste dingen op elkaar aansluiten. Het zijn allemaal standaardonderdelen.”

We lopen naar binnen; ik schijn met haar zaklantaarn rond. Ik ben tot het uiterste gespannen en kijk zorgvuldig of er geen beesten rondlopen. Wanneer we bij de kamers aankomen, hoor ik dat haar adem stukt.

“Wat zijn het er veel”, fluistert ze.

“Ja, daar kun je maar beter wegblijven.”

Ik pak haar hand en loop naar de kamer met nissen. Ze loopt naar een cocon toe en bekijkt het helemaal. Ik schijn met de zaklantaarn aan de achterkant van de cocon.

“Jezus, het zijn mensen en ze leven.” Ik haal het jachtmes uit mijn tas en geef het aan haar. Ze begint de cocon voorzichtig open te snijden. Er zit een naakte vrouw in, die in een soort trance- of shocktoestand verkeert. Op het moment dat ze vrijkomt, valt ze voorover. Ik vang haar op en probeer haar op de grond te laten zitten. Dat lukt niet; ze valt voorover. Haar lichaam is overdekt met kleine wondjes.

“Ik breng haar naar de ingang van de stortplaats”, zeg ik terwijl ik de vrouw over mijn schouder laat hangen.

“Kom zo snel mogelijk terug, ik wil hier niet alleen blijven.” Dat beloof ik en loop zo snel ik kan naar de ingang. Daar leg ik haar in het gras.

Terug heeft Irma de tweede cocon opengemaakt. Er zit een kleine, oudere man in. Hij is ook groggy, maar kan zelf staan. Hij mompelt wat, maar we kunnen hem niet verstaan. Ook een tweede poging om wat te zeggen, verstaan we niet. Ik stel hem zo goed ik kan wat op zijn gemak, terwijl Irma de derde cocon openmaakt. Het is weer een vrouw; ze is al overleden.

“Wist je dat er mensen vermist zijn?” vraag ik aan Irma. Ze schudt haar hoofd terwijl ze de vierde cocon openmaakt. Het is Els; ze kijkt glazig en verward om zich heen. Haar mond beweegt alsof ze iets wil zeggen, maar er komt geen geluid uit. Ik pak haar hand en zeg tegen haar dat het allemaal goedkomt, maar het lijkt alsof ze me niet verstaat of begrijpt. Ondertussen heeft Irma de laatste cocon opengesneden, maar ook deze man beweegt niet. Irma voelt aan de keel van de man naar een hartslag, maar schudt haar hoofd.

We pakken ieder een hand van een slachtoffer en proberen ze naar buiten te loodsen. Irma heeft wat meer succes bij de man dan ik bij Els. Daarop laat ik Els over mijn schouder hangen en draag haar naar de ingang. De naakte vrouw die al

bij de ingang is, loopt kleine cirkels terwijl ze onverststaanbaar mompelt. Even later begint ook Els onverststaanbaar te mompelen.

Ik bel de nooddiensten met de mededeling dat ik drie mensen in verwarde toestand heb aangetroffen bij de ingang van de stortplaats en dat een ambulance dringend gewenst is, omdat ik het vermoeden heb dat ze vergiftigingsverschijnselen hebben. Ik had de waarheid wel kunnen vertellen, maar ik denk dat ze me dan niet geloofd hadden. Als dramatisch gevolg daarvan zou er dus geen ambulance gestuurd zijn. Irma kijkt me veelbetekenend aan terwijl ik spreek met de dame van de nooddienst. We moeten twintig minuten wachten voordat er iemand komt.

Er komt geen ambulance, maar wel dezelfde auto's die ik eerder al zag. Ze voeren geen licht, maar de chauffeurs hebben een militaire nachtzichtbril. De wagens stoppen en aan de achterkant van een gaat een deur open, waardoor er een helderwit licht op ons schijnt. Er komen twee mensen uit, gekleed in witte medische uniformen. Ze nemen de drie slachtoffers mee aan de hand terwijl ze zachtjes tegen hen spreken. Een drietal militairen stapt uit een andere wagen; ze lopen naar ons toe.

Na een korte begroeting vragen ze ons het hemd van het lijf. Ze willen weten wie we zijn en waar we de mensen gevonden hebben. Ik beantwoord hun vragen naar waarheid. Ik vertel de geschiedenis van Els en dat ik de sporen in het zand gevolgd heb, en dat ik daaruit de conclusie trok dat er iets op de vuilstort moest zijn. De militair maakt een gebaar naar de auto, die daarop al zijn lampen aanzet. De grond is verlicht als bij dag. De sporen zijn bijzonder goed te zien. Op de vraag waarom ik 's nachts de stortplaats bezoek, antwoord ik dat we overdag bedreigd zijn door een oude man met een geweer. De militair trekt zijn wenkbrauwen op. Hij wil exact weten waar de ingang van de tunnel is. Ondertussen rijdt de auto waarin de mensen zijn gebracht weg. Ik vraag waar de slachtoffers heen worden gebracht.

“Naar de polikliniek hier in het dorp. U kunt ze morgen bezoeken.”

Op de vraag of ze dit vaker hebben meegemaakt, krijg ik geen antwoord. De twee anderen kijken onze tassen na, waarbij een van hen mijn nachtzichtbril uit mijn tas haalt en me zeer verbaasd aankijkt. Ik vertel hem wat het is. Hij zet hem op, terwijl ik uitleg hoe het werkt. Hij glimlacht.

“Dat werkt heel aardig voor een stukje huisvlijt.”

Hij geeft me zijn bril en ik zet hem op. Dit is een openbaring voor me. Ik kan gewoon zien alsof het dag is. Niks groene tinten, maar gewoon in kleur. Gelukkig kijkt hij niet meer verder in die tas, anders was hij het wapen tegengekomen. De eerste militair zegt dat we ons hier beter niet meer kunnen vertonen, groet vriendelijk en stapt weer in zijn wagen, gevolgd door de twee anderen.

Terwijl de militairen weer verder rijden, lopen Irma en ik naar haar auto.